

Forfatter: Arrebo, Anders

Titel: Udrag fra Hexaëmeron. Sjette Dag

Citation: Arrebo, Anders: "Hexaëmeron. Lejlighedsdigte. Breve. Udg. af Vagn Lundgaard Simonsen. 1965", i Arrebo, Anders: *Hexaëmeron. Lejlighedsdigte. Breve. Udg. af Vagn Lundgaard Simonsen. 1965*, udg. af VAGN LUNDGAARD SIMONSEN ; Jørgen Glahder , Munksgaard, 1965-83., s. 248. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-arrebo01val-shoot-idm140030263094096.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Hexaëmeron. Lejlighedsdigte. Breve. Udg. af Vagn Lundgaard Simonsen. 1965

End, er vist Hiernen oc en Tegne-tafle maglig,
Hvor i mand uden Pen, kand konster skrifve daglig.
Skal jeg vel paa Papiir til Gafns her kunde sette
Det konstig' Hierne-verk, det underbare Nette,
Ved hvilkets Middel, steds den Aand far op oc neder,
Oc sin liif-actig Kraft, til Sind oc Sands udbreder:
Saa vel som Blood oc Aand igiennem veje krumme,
Sig lader om oc om oc giennem vasa komme,
Ja sted fra sted gaaer om, oc siden *maturere*,
Til een fuld kraftig Sæd, folk dermed at formere?
Her Hiertet plantet er paa Punct oc spitsig Ende,
I venstre Bryst oc Barm med sine Kældre tvende,
Den eene blood-forfyldt; af andet Kammer flyder,
Puls-Aarer som sig deelt', i alle Lemmer yder,
Hvor den subtilig Aand der uden ophør befver,
Som rictigt Sejerverk, naar Folk med Sundhed lefver:
Men slaer den meget hart, oc slag kand slag ej bide,
Da raader *Feber* meer end Karskhed paa de tiide,
End legger Pulsen sig, det Liif til Hiertet iiler,
Som det kom fra; see til at det i Gud da hviiler,
Oc om det er den Brynd af hvilken eene flyde,
De Tanker ond' oc god', oc sig i Gierning yde,
Da bed den gode Gud, hand med sin hellig Aande,
Til got dig drifve vil, det onde mod at stande.
Ej Lungen glemmis maae, der med sin sacter Aande,
Forkøler Nat oc Dag vort Legems hitsig brande,
Som grød-fuld Synden Luft, naar Marken Heeden føler,
Det blæg-guul Ager-haar forgrønner oc for-køler.
Nu drager Lungen Luft, nu Luften igien-gifvet,
Forfrisker Hiertet mat i Bryst opholder Liifvet:
Den er een Blæse-bælg, hves Vind sig lader høre,
I Ord i Sang oc Klang, nu højt, nu laugt i Øre.
Hvo derfor Røsten klar oc maalet reent behager,
Er tiid hand hitsig drik oc *Venerem* forsager.
Du Mauge, gode Kok, din Mad saa vel forkryder,